

ת"פ 31284/05/14 - מדינת ישראל נגד טוביה בן יהודה - בעצמו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 31284-05-14 מדינת ישראל נ' בן יהודה

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל
באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד דן כהן

המאשימה

נגד

טוביה בן יהודה - בעצמו
ע"י עו"ד גלעד כצמן (לא התייצב)

הנאשם

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב-אישום מתוקן, אשר גובש במסגרת הסדר דיוני ולאחר שנשמעה כל פרשת התביעה, בביצוע עבירות של **הריגה** לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], **נהיגה בשכרות** לפי סעיף 62 יחד עם סעיף 64ב(א)(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 [להלן: "פקודת התעבורה"], **אי ציות לתמרור (רמזור אדום)** לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 [להלן: "תקנות התעבורה"], **הפרת הוראה חוקית** לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, **תקיפת זקן וגרימת חבלה חמורה** לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין, **תקיפת שוטר** לפי סעיף 273 לחוק העונשין, **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין ו**הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו** לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. האירוע המרכזי בכתב-האישום המתוקן עניינו בביצוע העבירות שהביאו למותו של מורן חבוט ז"ל.

מהאישום הראשון עולה, כי ביום 24.1.14, עובר לשעה 01:40, שטה הנאשם משקאות אלכוהוליים. בהמשך, בשעה 02:27, נהג הנאשם ברכבו, בעודו שיכור ובדמו 59 מיליגרם אחוז אלכוהול לפחות, בנתיב הימני מתוך שניים בכביש 40, מצפון לדרום, אל עבר צומת מרומזר עם רחוב מנחם בגין בעיר רחובות [להלן: "הצומת"]. באותה עת ישב לצדו של הנאשם אמיר אבו חלתם [להלן: "אמיר"].

הנאשם נהג בכביש בפראות, תוך שהוא עוקף רכבים במהירות מופרזת ומעל המותר (90 קמ"ש

בכביש זה). בנוסף, עבר רמזור אדום בכיוון נסיעתו.

באותה עת, עמד מורן חבוט ז"ל, רכוב על קטנוע (להלן: הקטנוע), בנתיב הימני בצומת לפני קו העצירה, כשהרמזור בכיוון נסיעתו ובכיוון נסיעת הנאשם מורה אור אדום, למשך כ- 17 שניות.

הנאשם התקרב אל הצומת בנהיגה פרועה ובמהירות מופרזת חרף האור באדום בכיוון נסיעתו. בהמשך, למרות שהבחין במורן ז"ל עומד עם הקטנוע ברמזור האדום, לא בלם את רכבו בזמן והתנגש עם חזית הרכב באחורי הקטנוע [להלן: "התאונה"].

כתוצאה מהתאונה הוטח מורן ז"ל למרחק של כ- 23 מטרים ונהרג במקום, כאשר הקטנוע הוטח למרחק של כ- 52 מטרים. הנאשם נעצר עם רכבו במרחק של כ- 50 מטרים ממקום התאונה.

מהאישום השני עולה, כי לאחר התאונה, בהמשך אותו היום בשעה 11:50 לערך, שוחרר הנאשם על-ידי קצין משטרה בתנאים מגבילים, אשר כללו "מעצר בית" מלא בביתו שברחובות.

חרף התנאים המגבילים שהוטלו עליו, יצא הנאשם מביתו, נהג ברכב השייך לשכנתו לאולמי רימונים ברחובות ולרחוב בן יהודה ברחובות, תוך הפרת תנאי השחרור שהוטלו עליו על-ידי קצין המשטרה.

מהאישום השלישי עולה, כי יום למחרת (25.1.14) בשעה 14:00 לערך, יצא הנאשם מביתו לרחוב הרצל בעיר רחובות, והחל להתפרע ולצעוק על עוברים ושבים, כשהוא בגילופין. בהמשך, רץ הנאשם לכיוונו של ש' ד', יליד 1943 (להלן: ש'), אשר עבר ברחוב. הנאשם תקף ודחף אותו באמצעות שתי ידיו בחוזקה. כתוצאה מכך הוטח ש' אל הקרקע ונגרם לו שבר תוך מפרקי בשורש כף יד ימין והוא נזקק לטיפול רפואי וגיבוס בידו הימנית.

מיד לאחר מכן, כאשר הגיעו שוטרים למקום והזדהו בפני הנאשם כאנשי משטרה, המשיך

הנאשם להתפרע, תקף את השוטרים בכך שבעט בהם, שבר את האנטנה על גג הניידת ואיים על השוטרים באומרו שיש לו חברים ברמלה שיחסלו אותם. רק לאחר שהשוטרים השתמשו בתרסיס פלפל, הצליחו להשתלט על הנאשם ולהכניסו לניידת. זמן קצר לאחר מכן, כשהובא הנאשם לתחנת המשטרה ברחובות והוכנס אל תא המעוכבים, החל להתפרע ואיים על השוטרים כי חבריו יחפשו ויחסלו אותם. כמו כן, ניסה מספר פעמים לצאת מהתא. בהמשך, הקיא הנאשם בתא והתגלגל על הקיא תוך שהוא מלכלך את חולצתו. כאשר הוצא מהתא על מנת לאפשר לו להחליף חולצה, החל הנאשם להתפרע תוך שהוא מנסה לפגוע בשוטרים שהיו במקום. רק לאחר שהשוטרים עשו שימוש ב"שוקר חשמלי", הצליחו להשתלט על הנאשם, לאזק אותו ולהחזירו לתא.

3. תסקיר שירות המבחן

במסגרת ההסדר, נשלח הנאשם לקבלת תסקיר בעניינו.

עמוד 2

מהתסקיר מיום 21.2.16 עולה, כי הנאשם כבן 48, נשוי ואב לחמישה ילדים בגילאים 7 עד 22, מתגורר בעיר רחובות ועובד כמחסנאי בבית חולים. אשתו עובדת כעוזרת גננת ומטפלת בצהרון. הנאשם תיאר מערכת יחסים קרובה עמה, כשהיא מסורה לשמירה על לכידות המשפחה. שתיים מבנות המשפחה סובלות מבעיות נפשיות המשפיעות על תפקודן.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית, חרף קושי בדיבור (גמגום), שירת כנהג בצבא ובהמשך במילואים, ועובד מזה 26 שנים בבית חולים בתפקידים שונים - בשנים האחרונות כמחסנאי.

הנאשם החל לצרוך אלכוהול כשהיה כבן 12, באופן מזדמן, שלא פגע משמעותית בתפקודו.

הנאשם מסר, כי לפני 25 שנים, לאחר מותם של אביו ושל אחותו, אליה היה קרוב רגשית, ובמקביל לנישואיו והולדת בתו, התגברה תדירות צריכת האלכוהול, אשר הפך למפלט מהתמודדות עם מצוקותיו. עוד תיאר, כי ההתמכרות לאלכוהול פגעה בתפקודו כאב וכבעל, וכן בתפקודו התעסוקתי - כשמקום עבודתו היתנה את המשך העסקתו בפניה לטיפול.

בשנת 2013 השתלב הנאשם במסגרת גמילה פיזית "ויקטוריה" למשך חודש, ובהמשך השתלב בטיפול במרכז יום לנפגעי אלכוהול והימורים באשדוד לתקופה של 3 חודשים. הנאשם מסר, כי במקביל להשתתפותו בטיפול, לא עמד בדרישות והמשיך לצרוך חומרים ממכרים.

לאחר מעורבותו באירועים נושא כתב האישום, פנה הנאשם לגמילה פיזית בבאר שבע למשך חודש ימים. בחודש נובמבר 2014 השתלב בטיפול גמילה בקהילה הטיפולית "רטורנו" למשך 7 חודשים. ממידע שהתקבל מהגורמים המטפלים ב"רטורנו" עולה, כי בתחילת הטיפול בלטה אמביוולנטיות מצדו של הנאשם כשביקש לרכוש דרכי התמודדות חדשות, אך התקשה לתת אמון בגורמי הטיפול וביכולתו לערוך שינוי.

ככל שהטיפול התקדם, החל הנאשם לשתף במצבו והפך לפעיל יותר בטיפול, במהלכו אף מילא תפקיד של אחראי על מטופלים בתחילת תהליך גמילתם.

במהלך הטיפול חשף הנאשם את הקושי הרב עמו מתמודד בהיותו מעורב בתאונה בה מת אדם, ביטא צורך לכפר על מעשיו ותיאר את אירוע התאונה כגורם אשר השפיע באופן ניכר על נכונותו לטיפול בקהילה.

הנאשם סיים את הטיפול בקהילה ביולי 2015 ובהתאם להמלצות המטפלים השתלב בטיפול ביחידה העירונית לנפגעי סמים באזור מגוריו. ממידע שהתקבל מהיחידה האמורה עולה, כי הטיפול כולל שיחה טיפולית פרטנית מידי שבוע ובדיקות סמים אשר נמצאו נקיות. מהשיחות הפרטניות עולה, כי הנאשם משתף בקשייו, ממוקד במילוי תפקידו כאב וכבעל, כשהוא מעורב באופן משמעותי יותר בחיי ילדיו ודואג לצרכיהם. עוד צוין, כי הנאשם עסוק בהליך המשפטי המתנהל נגדו והשפעת העונש על ילדיו.

אשתו של הנאשם מסרה, כי בעבר ניסתה להניא את הנאשם מלצרוך חומרים ממכרים וכי היו עימותים ביניהם סביב עניין זה. תיארה, כי התהליך הטיפולי שעבר הביא לשינוי במצבו ובתפקודו במשפחה.

ביטאה קושי בהתמודדות עם הטיפול בילדיהם, בעיקר עם בנותיה הסובלות מבעיות נפשיות, כאשר עונש מאסר בפועל עלול להביא להידרדרות נוספת במצב הנפשי, וכן מסרה כי תתקשה בהיעדרו של הנאשם לפרנס את משפחתה.

הנאשם מסר, כי באירועים המתוארים בכתב האישום נהג תחת השפעת חומרים והבחין בקטנוע בשלב שבו לא הספיק לעצור את רכבו. אמר כי הוא לוקח אחריות לעבירות שביצע, מבטא תחושות אשמה נוכח פגיעתו ומותו של מורן ז"ל, ביטא אמפטיה כלפי המנוח, תוך שהכיר בפגיעתו הקשה גם במשפחתו הרחבה. הנאשמים תיאר בפני שירות המבחן התמודדות עם סימפטומים האופייניים למצב של פוסט-טראומה.

באשר לעבירות האלימות בהן הורשע, מסר כי הוא לוקח אחריות, כאשר מדובר בעבירות שבוצעו לאחר התאונה ותיאר כי באותה עת מצבו הנפשי היה ירוד והוא התקשה לשלוט בתגובותיו, במיוחד משום שהיה תחת השפעת אלכוהול. עוד מסר, כי גם במצבים אחרים קודם לכן, כשהיה תחת השפעת אלכוהול, נטה להגיב באופן תוקפני, כששליטתו בתגובותיו הייתה מוגבלת.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם אינו מאופיין בקווי אישיות או דפוסים עברייניים מופנמים ומעבר לקשיי בצריכת אלכוהול, מעורבותו בתאונה ותוצאותיה הקשות נחוו על ידו ומשפחתו כאירוע חריג וקיצוני בחייו ובעל השלכות במישורים שונים. צוין, כי ניכר שאירוע התאונה הביא את הנאשם לבחינה מחודשת של התנהלותו במישורי חייו השונים, בעיקר סביב צריכת חומרים ממכרים. עיקר הסיכון במצבו קשור לתלותו בחומרים ובהתנהגות חסרת אחריות בשל השפעתם.

נוכח עמדותיו של הנאשם, תחושות האשמה המלוות אותו וההליך הטיפולי שמתמיד בו, מעריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו פחת באופן משמעותי. הנאשם מכיר בחומרת התנהגותו ותוצאותיה ונערך לאפשרות של ריצוי עונש מאסר בפועל.

מבלי להתעלם מתוצאותיה הקשות של התאונה, ממליץ שירות המבחן להתחשב בעמדותיו של הנאשם כיום, בהליך הטיפולי שעבר ובהערכת הסיכון שפחתה. בנוסף, ממליץ השירות להביא בחשבון את השפעת העונש שיוטל על הנאשם, גם על משפחתו וילדיו ואת העובדה כי הוא המפרנס העיקרי.

ככל שיוטל עליו מאסר בפועל, מומלץ לדחות את ריצוי בתקופה של חודש על מנת לסייע לו במיון מוקדם מול שב"ס, בדגש על המשך טיפול בהתמכרותו במסגרת שב"ס.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

4. שמעתי בכאב רב את עדותה של אמו של מורן ז"ל, הגברת דרורה חבוט, אשר הגישה, בנוסף, תצהיר

נפגעת עבירה (ת/1). לאחר שהציגה תמונות של מורן ז"ל, סיפרה כי בנה הבכור (גיא) נפטר לפני 22 שנים מחיידק טורף ולפני שנתיים הרגו את בנה, מורן ז"ל, מחיידק ששמו אלכוהול וסמים. תיארה את בנה מורן כבחור גדול גוף, גדול נשמה, בעל לב רחב, רגישות ואהבת אין קץ לכל מי שהיה בסביבתו ובקרבתו. עוד תיארה, כי עבודה מורן היה בן אהוב, חבר ומנחם, אשר דאג לכל המשפחה, והיה דוד אהוב לאחייניו, שבכל רגע מחפשים אחריו. גב' חבטת תיארה בכאב, כי מותו השאיר חור עצום בנשמתה, כאשר כל פעולה יום יומית מזכירה לה את מורן ז"ל. עוד אמרה ששום עונש לא יחזיר לה את בנה, אך היא מבקשת שיוטל העונש המרבי לנאשם שזלזל בכל חוק שכתוב בספר החוקים. תיארה שהיא מטופלת כיום בכדורים פסיכיאטריים ואצל פסיכולוגית ובעלה סובל מהתקפי חרדה. תיארה את השבר במשפחה, וכי חייהם הסתיימו עם מותו של מורן ז"ל. סיימה היא באמירה שלמזלה ילדה ארבעה ילדים, כאשר הילד הגדול והקטן אינם עוד בחיים.

5. ב"כ המאשימה הגיש את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/2) ממנו עולה, כי לחובתו של הנאשם שתי הרשעות בפלילים: האחת מיום 15.12.14 בגין ביצוע עבירה של הפרעת שוטר, אז נדון לעונש של מאסר על תנאי; השניה מיום 24.5.09 בגין ביצוע עבודות ללא היתר כשהוטלו עליו עונשים כלכליים.

גליון ההרשעות בתעבורה (ת/3) מעלה, כי לחובת הנאשם ארבע הרשעות בין השנים 1991 - 2013, כאשר הוא נדון, בין השאר, לעונשי מאסר על תנאי, פסילות בפועל וקנסות.

ראיות מטעם ההגנה

6. אשתו של הנאשם, הגב' מירב בן יהודה, העידה לזכותו. הביעה את השתתפותה בצער משפחת חבטת ותיארה את השינוי שחל בנאשם בתפקודו כבעל, כאב וכמפרנס עיקרי. מסרה כי תתמודד עם קשיים ממשיים במהלך תקופת מאסרו של הנאשם, נוכח מצבן של שתי בנותיהן אשר אינן מתפקדות וכי עול הפרנסה יפול עליה. התחננה להקלה בעונשו של הנאשם כדי שביתה לא יקרוס.

7. עוד העידו לזכותו של הנאשם מר רפאל בני-משה, אשר עובד עם הנאשם קרוב לעשרים שנים, ומר שי כהן, מנהלו של הנאשם בעבודה, אותו הוא מכיר כ- 15 שנים. השניים תיארו את הנאשם כאדם שאוהב לעזור לזולת. מר כהן תיאר כי בשלוש השנים האחרונות חלה הידרדרות במצב הנאשם והוא ניסה לעבור טיפול, שהסתיים לאחר זמן קצר מדי.

טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה ציין שהנאשם הורשע בשורה של עבירות, כשהמרכזית היא עבירת ההריגה, שהביאה למותו של מורן ז"ל. טען, כי התנהגותו של הנאשם ואופן נהיגתו ממקמים אותו ברף חומרה גבוה של עבירת ההריגה.

בהתאם לכך ובהתחשב בעבירות הנוספות בהן הורשע, עתירת המאשימה היא לעונש של 9 שנות מאסר ורכיבי ענישה נוספים.

ב"כ המאשימה חזר ותיאר את עובדות האישום שהביאו למותו של מורן ז"ל והדגיש, כי שילוב של שתייה לשוכרה (גם אם נמחקה העובדה שהשתמש בסמים) ונהיגה באופן פראי ובמהירות מופרזת, כאשר הנאשם עבר צמתים באור אדום, מחייבים מתחם ענישה גבוה, כאשר ב"כ המאשימה טען למתחם של 6 עד 10 שנות מאסר.

הוסיף, כי יש ליתן ביטוי לשיקול ההרתעה על רקע הצורך להילחם בנגע תאונות הדרכים.

ב"כ המאשימה היפנה לפסיקה מהעת האחרונה, בה נקבע מתחם ענישה שבין 4 שנות מאסר בפועל ועד לרף עליון של 12 שנות מאסר בפועל, כאשר נסיבות ביצוע העבירה, כפי שבוצעו על-ידי הנאשם, מחייבות קביעת רף תחתון מחמיר יותר. ציין, כי אינו מתעלם מכך שאחוז האלכוהול בדמו של הנאשם היה נמוך יחסית, אך מעבר לרף המותר. למצב השכרות בו נתון היה הנאשם, יש להוסיף כי נהג במהירות מופרזת, עבר צומת ראשון באור אדום והמשיך בנסיעה במהירות מופרזת לעבר צומת נוסף, חרף אור אדום ברמזור בכיוון הנסיעה למשך 17 שניות.

הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, שאמנם אינו מכביד, אך עתר ליתן משקל נמוך להודאתו של הנאשם, שכן ספק עד כמה באה מתוך נקודת אחריות מלאה, כאשר זו ניתנה לאחר סיום פרשת התביעה, במהלכה העידו שלושה עדי ראיה לתאונה, חבריו של הנאשם - שאחד מהם היה לצדו של הנאשם בעת התאונה, ובוחן התאונה. כן הדגיש את הנזק העצום שגרם הנאשם בתאונה - למותו של מורן ז"ל, ולאמור בעדותה אמו של מורן ז"ל.

ב"כ המאשימה התייחס לאמור בתסקיר וטען, כי אין ליתן משקל מכריע להליך הטיפול בבעיית ההתמכרות לאלכוהול ממנה סובל הנאשם. היפנה למסמכים המצויים בחומר החקירה (ת/4) מהם עולה, כי הנאשם פנה למרכז לטיפול בנפגעי אלכוהול והימורים באוגוסט 2013. ביום 14.1.14, התקיימה עימו שיחה והומלץ לו להשתלב באשפוזית לצורך טיפול כוללני. הנאשם סירב, ו- 10 ימים לאחר מכן התרחשה התאונה הקטלנית בה מצא את מותו מורן ז"ל.

לאור מכלול הנתונים, עתר ב"כ המאשימה להעמיד את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם בגין עבירת ההריגה, גם אם לא בקצה המתחם.

באשר לשני האישומים הנוספים טען, כי אלו מוסיפים נדבך של חומרה המבססים החמרה משמעותית בעונש. באשר לאירוע של תקיפת הזקן המתוארת באישום השלישי, עתר למתחם שנע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל.

הודגש, כי התאונה הקטלנית וארוע הפרת התנאים בוצעו ביום שישי, כאשר תקיפת הזקן בוצעה ביום שבת, כולם בעת שהנאשם היה שתוי.

בסופו של יום, עתירת המאשימה היא להטלת עונש כולל של 9 שנות מאסר בפועל, פסילה ממושכת, פסילה על-תנאי, והשתת פיצויים וקנס לשיקול-דעת בית-המשפט על רקע מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם.

9. ב"כ הנאשם ביקש להדגיש את לקיחת האחריות המלאה מצד הנאשם, אשר מביע אמפתיה אמיתית כלפי בני משפחתו של מורן ז"ל, וכן צער וחרטה על שאירע מהרגע הראשון.

הסביר שההגנה בחרה לנהל חלק מההליך על רקע מחלוקת משפטית שראוי היה לברר אותה - כאשר בסופו של יום כתב-האישום אכן תוקן, וכי באשר לאישום של תקיפת הזקן, הנאשם הודה במיוחס לו.

הסניגור טען למתחם ענישה הולם הנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל באשר לכל האישומים בהם הודה מרשו, והגיש צבר פסיקה לעיוניו. טען, כי העבירות כולן בוצעו תוך יומיים על רקע שכרותו של הנאשם, כך שלשיטתו המדובר באירוע אחד מתמשך המחייב קביעת מתחם אחד והטלת עונש כולל על כל האירוע.

באשר למיקום הנאשם בתוך המתחם, הדגיש כי הנאשם מודע לכך שהוא צפוי לעונש מאסר, אך היפנה לתסקיר החיובי, אשר מצביע על נטילת אחריות, על נסיבות אישיות שאינן פשוטות ועל ההליך הטיפולי הארוך והמוצלח שעבר הנאשם. הסניגור הגיש מסמך סיכום שהייה של הנאשם ב"רטורנו" (נ/1), ממנו עולה כי הפניה ל"רטורנו" הייתה מיוזמתו של הנאשם, אשר שהה שם 7 חודשים ושינה את חייו. הדגיש, כי מאמציו של הנאשם לחזור למוטב הוא שיקול מכריע שיש ליתן לו משקל ממשי בעת קביעת העונש הראוי, כפי שקבע המחוקק.

הפנה לעברו הפלילי והתעבורתי שאינו מכביד, חרף העובדה שמדובר בנהג ותיק.

באשר לפיצוי הבהיר, כי הנאשם הביע נכונות לפצות את משפחתו של מורן ז"ל, אך הסניגור מבקש להתחשב בכך שמדובר במשפחה קשת יום שמסוגלת לגייס סכום של 15000 ₪ לכל היותר לצורך כך.

10. בדברו לבית המשפט, פנה הנאשם באופן ישיר לאימו ואחותו של מורן ז"ל, אשר נכחו באולם, ותיאר כי מדי יום הוא חושב על מורן ז"ל, משחזר את קורות התאונה וחוזר ושואל מדוע הוא עצמו לא נהרג במקומו של מורן ז"ל. הוסיף כי בעברו לא פגע באיש, וחזר והביע צער וחרטה. הנאשם אמר באופן מפוכח, כי הוא מודע לכך שעליו לרצות עונש מאסר ממשי, אך התחנן וביקש להתחשב בילדיו, אשר כיום חווים אותו כאב מתפקד לאחר שנים שהיה מכור לאלכוהול, וכן באשתו אשר סבלה את התנהגותו לאורך השנים.

דין והכרעה

11. ראשית יובהר, כי אני דוחה את גישת ההגנה לפיה כתב-האישום מתאר אירוע אחד המחייב קביעת מתחם ענישה יחיד. צודק ב"כ המאשימה, כי על-פי המבחנים שנקבעו בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** [29.10.14] ולאחרונה גם בע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נגד מדינת ישראל** [17.3.16], יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים: האחד, באשר לאירוע התאונה הקטלנית בה נהרג מורן ז"ל, כאשר הפרת התנאים המגבילים בהמשך אותו היום (המתואר באישום השני) מוסיף לו נופך של חומרה; השני, יתייחס לאירוע של תקיפת המתלונן הזקן, נפגע עבירה נוסף מהתנהגותו של הנאשם, שהתרחש יום למחרת, אירוע אשר הסתיים בהתפרעות הנאשם במהלך מעצרו ובתחנת המשטרה.

האירוע הראשון - התאונה הקטלנית בה נהרג מורן ז"ל

12. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. הערך החברתי המוגן בו עסקינן, הוא הבסיסי ביותר ועניינו בקדושת החיים לצד ההגנה על שלומם של הנוסעים והמשתמשים בדרך.

ראו לעניין זה דבריו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1894/14 צ'אקול נגד מדינת ישראל [13.1.15] [להלן: "ע"פ צ'אקול"]:

"העבירות בהן הורשע המערער הן חמורות. המערער נהג כשהוא שיכור, באופן נמהר ומסוכן, במהירות גבוהה, תוך שהוא מתעלם בבטות מחוקי התנועה. נהיגה פרועה זו הסתיימה באיבוד שליטה, סטייה מנתיב הנסיעה והתנגשות. במעשיו, המערער קטל חיי אדם אחד, חבל באחרים, וסיכן רבים אחרים. איני יכול שלא לראות במעשיו של המערער כחלק מתופעה רחבה יותר, של נהגים אשר מרהיבים עוז ונוטלים את ההגה לידיהם כשהם תחת השפעת משקאות אלכוהוליים. נהיגה זו מסכנת לא רק את הנהגים בשכרות עצמם אלא אף את יושבי הרכב, ואת כל מי אשר עלול להיקרא בדרכם. כידוע, מצב של שכרות פוגע ביכולת המנטלית, ביכולת השיפוט ובכושר הפעלת שיקול הדעת והערכה נכונה של המציאות, כל אלו יוצרים סיכון ממשי שהנוהג במצב זה יגרום לתאונת דרכים (וראו בהרחבה דבריי בע"פ 2842/10 קלדרון נ' מדינת ישראל (23.1.2012)). על אף שהאיסור בדבר נהיגה תחת השפעת אלכוהול מפורסם חדשות לבקרים בכלי התקשורת השונים, כמו גם ההשלכות ההרסניות של נהיגה זו, אנו שבים ונתקלים פעם אחר פעם בנהגים אשר מודעים לסכנות אלו, אך אין הדבר עוצר מבעדם מלנהוג כך, ולזרוע הרס ונזק אשר אינם ניתנים לתיקון." (שם, פסקה 9).

14. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין אדגיש, כי הנאשם העז לנהוג ברכב, כשלצידו אדם נוסף, לאחר ששתה משקאות אלכוהוליים ובעודו שיכור, כשבדמו נמצאו 59 מיליגרם אחוז אלכוהול (לפחות). במהלך נהיגתו, הנאשם נהג בפראות, עקף רכבים במהירות מופרזת, ואף עבר צומת ברמזור אדום. הנאשם המשיך בנסיעתו הפרועה, והתקרב לצומת בה הרמזור הורה על אור אדום במשך כ- 17 שניות - שהינם זמן ממושך ביותר במהלכו יכול היה האדם הסביר לבלום ולמנוע את התוצאה הקטלנית. הנאשם אמנם הבחין במורן ז"ל, אשר עמד בצומת רכוב על קטנוע; אלא, שהוא לא בלם את רכבו בזמן והתנגש עם חזית רכבו באחורי הקטנוע. כתוצאה מהתאונה הוטח מורן ז"ל למרחק רב ונהרג במקום.

הנזק הממשי שגרם הנאשם הוא הנזק מכל, כאשר חייו של מורן ז"ל, אדם צעיר, נגדעו באחת. לצד זאת, סיכן באופן ממשי את המשתמשים בדרך ואת הנוסע לצידו.

מותו של מורן ז"ל יכול היה להימנע, לו הנאשם היה נמנע מלנסוע ברכב בעודו שיכור, ובמיוחד כשהוא מצוי בעיצומו של הליך טיפולי והזזה, מספר ימים לפני התאונה, כי מצבו מחייב טיפול כוללני יותר (ת/4). בהתנהגותו זו, הפך הנאשם ל"מכונת מוות נעה" (כשלונו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 2842/10 קלדרון נגד מדינת ישראל [23.1.12] - להלן: "ע"פ קלדרון").

ניתן היה להתרשם מעוצמת הזוועה מעדי התביעה אשר נכחו בזירה והיו עדים לתאונה הקטלנית, כאשר עד היום אופן מותו של מורן ז"ל מלווה אותם מדי יום ביומו.

15. המסר היוצא מבית-המשפט העליון באשר למדיניות הענישה המתחייבת בעניינו של מי שנוהג ברכב בעודו שיכור וגורם למוות של אדם תמים, משתמש בדרך, הוא חד-משמעי:

"בית-משפט זה נדרש לא אחת לתופעה חמורה זו, ולצורך לנקוט בענישה מחמירה אשר תסייע בפעולות הבלימה והמיגור של הקטל בכבישים בכלל, ולזה אשר נובע משכרותו של הנוהג בפרט..." (ע"פ צ'אקול, פסקה 10).

וכן:

"על החובה להחמיר עם אלה 'המרהיבים עוז להסיע כלי רכב ברשות הרבים כאשר שיכרות מכרסמת ביכולתם לשלוט בהם'...עמדנו כבר מספר פעמים בעבר, והתרענו כי מי שנוהג בהשפעת חומרים משכרים ומביא במעשיו למותו של אדם צפוי לעונש מאסר משמעותי..." (ראו: ע"פ 4441/13 פלונית נגד מדינת ישראל [14.8.14]).

ראו גם דבריו של כב' השופט לוי (בע"פ 1641/04 לוין נגד מדינת ישראל [15.12.04]):

"נדמה כי אין צורך לחזור ולהזכיר את הקטל הנמשך בדרכים שגם נהגים שיכורים תורמים לו. ואף שעובדה זו ידועה ונהירה לכול, עדיין מתהלכים בתוכנו לא מעטים, ובהם בני נוער, המוכנים ליטול את הסיכון של נהיגה במצב של שכרות תוך שהם מסכנים את חייהם שלהם וחייהם של אחרים שלרוע מזלם נקלעו בדרכם. במצב זה שוב אין מנוס מגזירתו של מאסר בפועל, ואולי דרך ענישה זו תגרום לאותם נהגים הרהור נוסף אשר עשוי לחסוך חיי אדם..." (שם, פסקה 15).

בפסק-דין שניתן בעת האחרונה - ע"פ 7066/13 אלמליח נגד מדינת ישראל [22.12.15] (להלן: "ע"פ

אלמליח) נקבע במפורש, כי בשנים האחרונות עלה רף הענישה בעבירות של נהיגה בשכרות שגרמו לתוצאה קטלנית (ראו בפסקה 83 לפסק-דין של כב' השופט שהם).

16. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

בע"פ צ'אקול, הורשע המערער על-פי הודאתו בעבירות של הריגה, חבלה חמורה ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ועונשו נגזר בבית-המשפט המחוזי ל - 8 שנים וחצי מאסר בפועל, כשבנוסף הופעל מאסר על תנאי בחופף ובמצטבר, רישיונו נפסל למשך 15 שנים וכן נפסק פיצוי על סך 7500 ₪ למשפחת המנוח ולכל אחד מהנפגעים. המערער, בחור צעיר, היה נהג חדש, ובמהלך הלילה נהג מספר פעמים בעודו תחת השפעת אלכוהול לאחר בילוי עם חבריו. למחרת בשעות הבוקר, לאחר לילה ללא שינה, הסיע המערער את אחיו ושלושה חברים נוספים, שב ושתה אלכוהול - עד ריכוז האלכוהול בדמו היה לפחות 247% מ"ג. המערער נסע במהירות של 114 קמ"ש לפחות, סטה מהנתיב, איבד את השליטה ברכב, עד אשר פגע במעקה הבטיחות המפריד בין מסלולי הנסיעה, רכבו התהפך ונעצר הפוך על גגו. שלושה מהנוסעים ברכב הועפו ממנו ואחד מהם מת במקום התאונה, לאחר נגרם שבר בגולגולת והשאר נפצעו.

בית המשפט המחוזי ייחס חומרת יתר לכך שהמערער היה נהג חדש ולריכוז הגבוה של האלכוהול שנמצא בדמו וקבע מתחם ענישה בגין כלל העבירות בהן הורשע שנע בין 4 ל- 10.5 שנות מאסר. בקביעת עונשו בתוך המתחם הובאו בחשבון, לחומרא - עברו הפלילי המכביד ועונשי המאסר שריצה, ולקולא - נסיבותיו האישיות הקשות והירתמותו להליך שיקום ולניצנים ראשונים של סיכויי השיקום.

בית המשפט העליון קבע כי העונש שנגזר על המערער אינו חורג ממתחם הענישה הראוי. אמנם נגזר עליו עונש מאסר ממושך, אולם לנוכח חומרת המעשים ותוצאתם הטראגית, מדובר בעונש שהולם את העבירות.

בע"פ אלמליח נדון עניינו של המערער, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של הריגה, חבלה חמורה, נהיגה בשכרות ונהיגת רכב בקלות ראש. בעקבות הרשעתו נגזרו עליו 6 שנות מאסר בפועל ו- 20 שנות פסילה, לאחר שנקבע מתחם ענישה שנע בין 4 ל- 10 שנות מאסר בפועל. המערער נסע עם חבריו ברכבו כשהוא שיכור, איבד שליטה על רכבו, סטה למסלול הנגדי, התנגש במעקה בטיחות, התהפך אל תוך התעלה שמאחורי מעקה בטיחות ונעצר כשהרכב מונח על גגו. כשתוצאה מהתאונה נהרג אחד מחבריו ושאר הנוסעים נפצעו. בית המשפט העליון קבע, כי עונשו של המערער, שהינו אדם צעיר, ללא עבר פלילי, ובעל מצב רפואי מיוחד, אינו סוטה ממדיניות הענישה ולכן דחה את הערעור על חומרת העונש (כמו גם את הערעור על הכרעת-הדין; ראו בנוסף את סקירת הפסיקה מן העת האחרונה בפסקה 85).

בע"פ 4498/14 **גרידיש נגד מדינת ישראל** [13.5.15] הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של

הריגה, פציעה ונהיגה בשכרות. המערער נידון ל- 8 שנות מאסר בפועל ו- 15 שנות פסילה. המערער נהג כשהוא שיכור, כאשר בגופו היה ריכוז אלכוהול של 130 מ"ג וכן התגלתה חומצת חשיש. כתוצאה מנהיגתו, פגע ברכב שהיה לפניו, הרכב האחר התנגש ברכב שנסע בנתיב שממול, וכתוצאה מכך נהרגו שני בחורים צעירים ונפצעו שניים נוספים. בית המשפט דחה את הערעור על שני חלקיו, כאשר יצוין כי המערער היה בן 32, מאורס, לחובתו 2 הרשעות מינוריות בפלילים והרשעות בתעבורה, אשר עבר תהליך טיפולי וסבל מתופעות פוסט-טראומתיות כתוצאה מהתאונה הקטלנית.

17. פסקי-דין אלו (וכן נוספים המוזכרים בהם) משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות (בכל הקשור לאופן הנהיגה, כמות האלכוהול שנמצאה בדם ומספר הנפגעים), אני קובעת **מתחם עונש הולם רחב לאירוע הראשון, אשר נע בין 4 ל- 9 שנות מאסר בפועל**, לצד פסילה בפועל ממושכת ופיצוי למשפחת המנוח.

האירוע השני- תקיפת זקן

18. ביום למחרת, עת יצא הנאשם לרחוב, בעודו שיכור, ותקף את ש', אדם בן 73 -הכל כמפורט באישום השלישי, פגע הנאשם במעשיו בערך החברתי המוגן הכולל את זכותם של אנשים מבוגרים להגנה על שלומם ועל שלמות גופם, ולתחושת ביטחון - במיוחד בסביבת המגורים שלהם. למדינה קמה החובה להגן על חלשים, מבוגרים וחסרי ישע, כאשר הדבר בא לידי ביטוי, בין השאר, בכך שהמחוקק קבע הוראת חוק מיוחדת למי שנוקט באלימות כלפי אדם מבוגר (או חסר ישע) לצד עונש מאסר חובה.

19. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, יש לציין את עיתוי האירוע - יום לאחר שהנאשם הרג אדם, בעודו ממשיך לשתות לשוכרה. הנאשם רץ לעברו של ש', אשר עבר באותה העת באופן מקרי ברחוב, ותקף ודחף אותו בשתי ידיו בחוזקה. ש' הוטח אל הקרקע ונגרם לו שבר מפרקי בשורש כף היד והוא נזקק לגיבוסה.

ב"כ הנאשם הודה בשם מרשו באופן חלקי בתקיפה זו, וטען כי לנאשם לא היתה מודעות לכך שתקף אדם "זקן" כהגדרתו בחוק. ש' אכן הגיע להעיד כעד תביעה, וניתן היה להתרשם בנקל, כי המדובר באדם הנראה כפי גילו, כשהוא הרחיב בתיאור הנזק שנגרם לו. ש' תיאר כי שבר את ידו והיה מגובס במשך חודשיים - שלושה, כשמאז הוא זקוק לטיפול פיזיותרפיה, ועד ליום זה ידו אינה כפי שהיתה (עמ' 62 לפרוטוקול, שורות 6-7).

על כל אלה יש להוסיף את התפרעותו של הנאשם כלפי אנשי משטרה, הבעיטות בשוטרים בבואם לעוצרו והאיומים עליהם, התנהלות אשר הצריכה שימוש בתרסיס פלפל ולבסוף גם בשוקר חשמלי.

20. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר באופן כללי כי:

"חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה. הענישה הספציפית היא כמובן אינדיבידואלית, בכל מקרה לגופו ולנסיבותיו; לא אחת הנאשמים באים עצמם מרקע קשה המצדיק התחשבות; אך המחוקק והפסיקה רואים לנגד עיניהם גם את הקרבנות, קרבנות בפועל וקרבנות פוטנציאליים, את היחיד שאיתרע מזלו להיות קרבן, ואת כלל החברה החוששת כי ירבו קרבנות...". (ראו דברי כב' השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 2163/05 אלייב נגד מדינת ישראל [12.12.05], פסקה ו').

21. עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי המאשימה ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

עפ"ג (ב"ש) 24502-07-14 **טלקר נגד מדינת ישראל** [12.11.14]: המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. המתלוננת, כבת 78, ישבה בסמוך למקום מגוריה והאכילה חתולים. כשקמה, ניגש לעברה המערער, המתגורר על מזרן מתחת לבניין מגוריה והיכה אותה באמצעות מקל הליכה בצווארה, בגבה, בידה וברגליה וגרם לה חבלות של ממש בדמות המטומות ביד וברגל.

נקבע מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום השית עליו 20 חודשי מאסר בפועל, כאשר לחובת המערער עבר פלילי מכביד (אם כי ישן), בעל נסיבות חיים קשות, אשר ביצע את העבירה בעודו שיכור. הערעור נדחה.

עפ"ג 2025-02-15 (מחוזי ב"ש) **קונדרטנקו נגד מדינת ישראל** [11.3.15]: המערער, אדם בן 67, נעדר עבר פלילי, הורשע עלפי הודאתו בביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה בכך שתקף את חמותו, בת ה- 91, בעת שהיה שרוי תחת השפעת אלכוהול. המערער נתן לה אגרוף בפניה, חנק אותה בגרונה ולאחר מכן שב והכה אותה באמצעות אגרופיו בפניה ובכל חלקי גופה. למתלוננת נגרמו שבר בעצמות האף המטומות. נקבע מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, ולענין נסיבותיו האישיות של המערער צוין, כי הוא מצוי בעיצומו של הליך טיפולי ומצוי בקשר עם המתלוננת. בית המשפט השית על המערער עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, וערעור שהגיש על חומרת העונש נדחה.

כן ראו: רע"פ 5558/15 **דמרי נגד מדינת ישראל** [24.11.15], ו - עפ"ג (חיפה) 31640-03-13 **פלוגי נגד מדינת ישראל** [13.6.13], כך שבסופו של יום, על רקע השינויים המתבקשים, כשנוסיף לכך את התנהלות הנאשם כלפי השוטרים, **אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל - 24 חודשי מאסר בפועל** (כאשר המדובר במנעד רחב יותר מזה שהוצג על-ידי

ב"כ המאשימה).

גזירת הדין

22. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). אמנם, הסניגור חזר והדגיש, באופן ראוי מבחינת הנאשם, את תהליך הטיפול המוצלח ב"רטורנו". עם זאת, בהגנותו, לא עתר לחריגה מהמתחם, אלא להתחשבות באותו תהליך טיפולי.

23. אשר על כן, עונשו של הנאשם יגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין. ייאמר כבר לעניין זה, כי על-פי פסיקת בית-המשפט העליון, חומרת מעשיו של ההורג אדם בעודו שיכור בתאונה קטלנית עומדת לעיני בית-המשפט גם באשר ליכולתו להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, מצערות ככל שיהיו, ובשיקולים האחרים הקיימים לקולא. אין להתעלם מנסיבותיו האישיות של עבריין התעבורה, אולם ברור, כי ככל שתוצאות עבריינותו חמורות יותר, כך הנכונות להתחשב בשיקולים האינדיבידואליים בענישה תלך ותפחת (ראו, למשל, דברי כב' השופט גובראן בע"פ צ'אקול, פסקה 11; דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5167/05 מג'דוב נגד מדינת ישראל [10.10.2005], פסקה 8).

24. לזכותו של הנאשם ייאמר, כי מהתסקיר עולה כי כיום הנאשם נוטל אחריות על מעשיו והתרשמותי כי הצער והחרטה שהביע במעמד הדיון הם כנים. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שתהליך לקיחת האחריות היה הדרגתי, כאשר הודאתו בכתב-אישום שתוקן באופן מינורי הגיעה רק לאחר שנשמעה כל פרשת התביעה, לרבות ש', האדם המבוגר אותו תקף. אימו ואחותו של מורן ז"ל, אשר הגיעו לכל הדיונים, נאלצו לשמוע את התיאורים הקשים של עדי הראייה לתאונה הקטלנית, והנאשם לא יוכל לזכות באותה הקלה של מי שמודה מראשית הדרך וחוסך מזמנם של העדים ושל בית-המשפט.

לכך יש להוסיף, כי אין המדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם עם החוק בפלילים או בתעבורה, אם כי עברו הפלילי אינו מכביד.

באשר לטיפול בבעיית ההתמכרות לאלכוהול, ממנה סובל הנאשם במשך השנים, רואה אני לנכון לחזור ולציין כי הנאשם היה בעיצומו של תהליך טיפול בקהילה עת קרתה התאונה הקטלנית. הנאשם לא שמע להוראות מטפלו אשר המליצו על טיפול כוללני נוכח התדרדרות במצבו, ורק לאחר האסון הנורא פנה לטיפול מקיף ב"רטורנו". נראה שאכן טיפול זה סייע לנאשם, ויהיה צורך לחזק את פירות התהליך ב"רטורנו" בשילוב בטיפול מתאים בשב"ס בתקופת מעצרו.

לא יכולה להיות מחלוקת, כי שליחתו של הנאשם אל מאחורי סורג ובריה תפגע קשות במשפחתו. הנאשם הוא המפרנס העיקרי למשפחתו, המונה 5 ילדים, כאשר שתיים מבנותיו אינן מתפקדות עקב מצבן הנפשי. בעת גזירת העונש אתייחס לדבריו הכואבים של אשתו, אשר נראה שנאלצה במשך שנים

להתמודד עם קשיים רבים על רקע התמכרותו של הנאשם לטיפה המרה, ואיני מתעלמת מכך שגם כיום תישא היא במחיר מעשיו.

25. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, כשהתחשבתי, בין השאר, בנסיבות המעשים והעושה, תוך שמירת יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת, הכרעתי היא, כי יש להטיל על הנאשם עונשי מאסר נפרדים בגין כל אירוע, המצויים באמצע המתחמים שנקבעו, דהיינו: 6 שנים ו- 6 חודשי מאסר בפועל בגין האירוע הראשון בו מורן ז"ל מצא את מותו והפרת התנאים לאחר מכן, ושנת מאסר נוספת בגין תקיפתו של ש' והתנהלות הנאשם במשטרה - הכל לצד עונשים נלווים, תוך התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם.

26. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל בן 7 שנים ו- 6 חודשים;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות בהן הורשע מסוג פשע ו/או נהיגה בזמן פסילה; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות בהן הורשע מסוג עוון;

ג. פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רשיון נהיגה למשך 10 שנים מיום שחרורו ממאסר;

ד. אף שאין כל פיצוי כספי שיהיה בו כדי להקטין את כאבה של משפחתו של מורן ז"ל, אשר איבדה כבר שניים מבניה בנסיבות טראגיות, ובהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, מצאתי להטיל על הנאשם פיצוי למשפחתו של מורן ז"ל בסך של 30000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.1.17, והמזכירות תעביר הסכום שנפסק לאימו של מורן ז"ל, הגב' דרורה חבוט, על-פי הפרטים שימסור ב"כ המאשימה תוך 7 ימים.

תשומת לב שלטונות שב"ס וגורמי המיון, כי שירות המבחן מבקש לסייע לנאשם בהליכי מיון מוקדם על-מנת שניתן יהיה לשבצו במסגרת כלא התואם את מצבו וצרכיו הטיפוליים, בדגש על אפשרות המשך טיפול בהתמכרותו לאלכוהול במסגרת שב"ס.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדירים, ביום 1.6.16 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר-דין זה.

על ב"כ הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

על-מנת להבטיח התייצבות הנאשם לריצוי עונשו, תופקד ערובה במזומן על סך 5000 ₪ עד ליום 26.4.16, הנאשם יחתום על ערבות עצמית על סך 15000 ₪ וכן תיחתם ערבות צד ג' על-ידי אשתו, הגב' מירב בן-יהודה, על אותו הסכום - כאשר הערבויות תיחתמנה היום.

בנוסף, הנאשם יפקיד את דרכונו במזכירות בית-המשפט עד למחר, 21.4.16 בשעה 10:00, ומוצא בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ באופן מיידי.

ככל שלא תופקד הערובה במזומן או לא תיחתמנה הערבויות, הנאשם יעצר ויתחיל בריצוי מאסרו באופן מיידי.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, במעמד הנוכחים.